

Sygn. akt I C 159/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 czerwca 2013r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Izabela Baca

Protokolant: Katarzyna Sieczka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 4 czerwca 2013r. we W.

sprawy z powództwa A. S.

przeciwko G. W.

o wydanie rzeczy

I. nakazuje stronie pozwanej G. W., aby wydała powodowi A. S. samochód osobowy marki F. (...) o nr rej. (...) i nr nadwozia (...);

II. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 240zł tytułem kosztów procesu.

Sygn. akt I C 159/13

UZASADNIENIE

Powód A. S. wniósł o nakazanie stronie pozwanej G. W. wydania będącego jego własnością samochodu osobowego marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz numerze nadwozia (...). Ponadto powód wniósł o zasądzenie od strony pozwanej na jego rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 27.08.2009r. funkcjonariusze Straży Miejskiej zlecili zabranie, będącego jego własnością, pojazdu i umieszczenie go na parking. Równocześnie skierowano do tutejszego Sądu wnioski o ukaranie powoda za wykroczenie z art. 90 kw i art. 97 kw. Powód wskazał, że wydanie pojazdu uzależnione zostało od zapłaty grzywny oraz opłaty za parkowanie. Podniósł, że wyrokiem z dnia 12.10.2010r. został uniewinniony od zarzucanego mu czynu, jednak pomimo wielokrotnych wezwań pojazd nie został mu wydany.

W odpowiedzi na pozew strona pozwana G. W. wniosła o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu. Strona pozwana zarzuciła, iż powód powinien był uiścić opłaty za przewóz pojazdu i przechowywanie go na parking, po dopełnieniu tych formalności pojazd zostałby mu wydany. Podniosła, że wytaczając powództwo, powód usiłuje obejść obowiązujące przepisy dotyczące opłat należnych stronie pozwanej oraz właścicielowi firmy parkingowej. Strona pozwana stwierdziła, iż przesłanki usunięcia pojazdu zostały spełnione i nie obala ich okoliczność wydania przez tut. Sąd wyroku uniewinniającego powoda od zarzucanego mu wykroczenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 27.08.2009r. ok. godz. 7²⁰ we W. przy ul. (...) funkcjonariusze Straży Miejskiej W. stwierdzili, że samochód marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz numerze nadwozia (...) zaparkowany został bezpośrednio na przejściu

dla pieszych, co powodowało utrudnienie w ruchu. W związku z powyższym wydano dyspozycję usunięcia pojazdu. Samochód został odholowany na parking, położony we W. przy ul. (...) przez przedsiębiorstwo (...).

Dowód: zdjęcia pojazdu powoda złożone z odpowiedzią na pozew – k. 43,

dyspozycja usunięcia pojazdu nr (...) – k. 42,

pismo A. (...) z dnia 31.01.2010r. – k. 44,

kserokopia dowodu rejestracyjnego pojazdu – k. 10 - 11.

Właścicielem tego pojazdu jest powód A. S.. - okoliczność bezsporna.

Straż Miejska W. w dniu 19.02.2010r. skierowała do tut. Sądu wnioski o ukaranie powoda za wykroczenie z art. 90kw, art. 97 kw w związku z art. 49 ust. 1 pkt 2 P.oRD.

Wyrokiem z dnia 12.10.2010r. wydanym w sprawie o sygn. akt (...) Sąd Rejonowy (...) uniewinnił obwinionego A. S. od zarzucanego mu czynu, tj. iż w dniu 27.08.2009r. ok. godz. 7²⁰ we W. przy ul. (...), kierując pojazdem marki F.o nr rej. (...), zaparkował na przejściu dla pieszych oraz w odległości mniejszej niż 10 m przed tym przejściem, co powodowało również utrudnienie w ruchu pieszych i kołowym.

Dowód: wniosek o ukaranie z dnia 18.02.2010r. – k. 2 akta tut. Sądu o sygnaturze (...),

wyrok z dnia 12.10.2010r. - k. 118 ww akt.

Pismami z dnia 30.08.2009r. i 16.01.2012r. powód domagał się od strony pozwanej G. W. wydania pojazdu, powołując się na powyższy wyrok tut. Sądu.

Odpowiadając na pisma powoda, Straż Miejska W. pismem z dnia 14.10.2009r. oraz strona pozwana pismem z dnia 03.02.2012r. poinformowały powoda o przyczynach usunięcia pojazdu. Wskazano powodowi, iż po opłaceniu należności za przewóz pojazdu i jego przechowywanie winien z dowodem uiszczenia opłaty oraz dowodem rejestracyjnym udać się do siedziby Straży Miejskiej w celu uzyskania zezwolenia na odebranie pojazdu.

Dowód: pismo powoda do strony pozwanej z dnia 30.08.2009r. – k. 8,

pismo strony pozwanej do powoda z dnia 14.10.2009r. – k. 6,

pismo powoda do strony pozwanej z dnia 16.01.2012r. – k. 7,

pismo strony pozwanej do powoda z dnia 03.02.2012r. – k. 5.

Powód nie uiścił opłat za odholowanie pojazdu i postój pojazdu na parking. -m okoliczność niesporna.

W dniu 18.04.2012r. strona pozwana złożyła do tut. Sądu wnioski o orzeczenie na jej rzecz przepadku spornego pojazdu. Postępowanie prowadzone pod sygnaturą akt (...) zostało zawieszono postanowieniem z dnia 27.12.2013r.

Dowód: wniosek strony pozwanej o orzeczenie przepadku pojazdu - k. 2-3 akt tut. Sądu o sygnaturze (...),

postanowienie z dnia 27.02.2013r. - k. 67 ww akt tut. Sądu.

Przy tak poczynionych ustaleniach faktycznych Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd oparł się na dokumentach zebranych w sprawie oraz zdjęciach pojazdu, przedłożonych przez stronę pozwaną. Nie stanowiły podstawy ustaleń faktycznych zeznania świadka M. M.. Świadek

ten nie miał bowiem wiedzy co do faktów istotnych dla rozstrzygnięcia. Nie znał sprawy zajęcia pojazdu powoda, a kwestie dotyczące obowiązującej u strony pozwanej procedury wydawania odholowanych pojazdów nie mają znaczenia dla oceny zasadności powództwa windykacyjnego.

Za niewiarygodne uznał Sąd przesłuchanie powoda. Powód zeznał bowiem, iż jego pojazd nie został zaparkowany na przejściu dla pieszych, sugerując, że to funkcjonariusze Straży Miejskiej W. przestawili sporny samochód. Należy zauważyć, iż w sprawie o sygn. akt (...) powód nie wskazywał na tę okoliczność, stwierdzając, iż jest możliwe, że to inna osoba, która także dysponowała pojazdem, zaparkowała go w miejscu widocznym na zdjęciach.

W niniejszej sprawie postanowieniem z dnia 2.05.2012r. Sąd odrzucił pozew, uznając, iż nie ma ona charakteru sprawy cywilnej, a stosunek łączący strony ma charakter publicznoprawny, a nie cywilnoprawny. Rozpoznając zażalenie powoda na powyższe postanowienie S. O. postanowieniem z dnia 31.01.2013r. uchylił powyższe orzeczenie. Sąd II instancji wskazał, iż wyrok uniewinniający powoda od zarzucanego mu wykroczenia ma istotne znaczenie dla oceny roszczenia powoda tak w aspekcie dopuszczalności drogi sądowej, jak i merytorycznej jego zasadności. S. O. uznał, iż w odniesieniu do powoda nie ma zastosowania tryb odbioru samochodu w oparciu o zezwolenie organu, który wydał dyspozycję usunięcia pojazdu, bowiem na skutek wyroku Sądu zajęcie samochodu utraciło podstawę prawną, czego konsekwencją jest możliwość domagania się zwrotu pojazdu bez uprzedniego wyczerpania drogi postępowania administracyjnego w celu uzyskania zgody na jego wydanie, które w przedstawionej sytuacji jest niepotrzebne.

Mając na względzie powyższe stanowisko S. O. uznać należało, iż skoro zajęcie samochodu utraciło moc prawną, a w odniesieniu do powoda nie ma zastosowania tryb odbioru samochodu w oparciu o zezwolenie organu, strona pozwana uzasadniając odmowę wydania pojazdu nie może skutecznie powołać się na art. 130 a ust. 5c Prawa o ruchu drogowym, w myśl którego pojazd usunięty z drogi umieszcza się na wyznaczonym przez starostę parkingu do czasu uiszczenia opłaty za jego usunięcie i parkowanie. Nie może zatem, powołując się na art. 130 a ust. 7 wskazanej ustawy, uzależnić wydania pojazdu od okazania przez powoda dowodu uiszczenia ww opłaty.

Niewątpliwie pojazd powoda w dniu 27.08.2009r. stał w miejscu wskazanym przez Straż Miejską W., co potwierdzają zdjęcia spornego samochodu złożone przez stronę pozwaną. Jednak to nie powód był osobą, która pojazd w tym miejscu zaparkowała, co wynika z powołanego wyroku S. O. z dnia 12.10.2010r. W niniejszej sprawie wobec treści tegoż wyroku strona pozwana nie może jednak odmówić powodowi wydania pojazdu, powołując się na przepisy Prawa o ruchu drogowym.

Zgodnie z art. 222§1 kc właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Sporny pojazd znajduje się we władaniu strony pozwanej, skoro to na jej polecenie może zostać wydany z parkingu. Powód jest przy tym uprawniony do domagania się zwrotu pojazdu bez konieczności uzyskania zgody na jego wydanie. Stronie pozwanej nie przysługuje zatem uprawnienie do władania rzeczą, z powołaniem się na które mogłaby wnosić o oddalenie powództwa windykacyjnego. Na skutek usunięcia pojazdu, nie doszło bowiem do nawiązania między powodem, a stroną pozwaną stosunku cywilnoprawnego. Nie można przy tym uznać, iż powód odpowiada wobec niej z tytułu odpowiedzialności deliktowej. S. O. wskazał bowiem w uzasadnieniu powołanego postanowienia, iż na skutek wspomnianego wyroku z dnia 12.10.2010r. zajęcie samochodu utraciło podstawę prawną.

Nie sposób uznać także, iż pomiędzy właścicielem pojazdu, a podmiotem prowadzącym parking, na który odholowano samochód, zawarta została umowa cywilnoprawna. Pojazd powoda został bowiem umieszczony na parkingu w oparciu o władcze działanie organu administracyjnego, który działał na podstawie konkretnego przepisu prawa administracyjnego (por. wyrok WSA w Gorzowie Wielkopolskim z dnia 18.10.2012r, (...) Sa/Go 689/12, wyrok WSA w Lublinie z dnia 7.01.2010r, (...) SA/Lu 342/09, Lex nr 600251). Stosunek prawny, którego przedmiotem jest przechowanie na parkingu usuniętych pojazdów jest zatem typowym stosunkiem administracyjnoprawnym powstałym na skutek władczych działań organów administracyjnych. W wyniku nieodebrania pojazdu w wyznaczonym terminie nie dochodzi do zawarcia umowy przechowania (por. wyrok WSA w Gliwicach z dnia 27.08.2012r, (...) SA/GI 462/12, Lex nr 1224002).

W sprawie nie znajduje także zastosowania przepis art. 461§1 kc, na podstawie którego strona pozwana mogłaby powołać się na prawo zatrzymania spornego pojazdu. Stronie pozwanej nie przysługuje bowiem wobec powoda roszczenie o naprawienie szkody, skoro - jak wskazano - powód nie ponosi wobec niej odpowiedzialności deliktowej. Nie można nadto uznać, by strona pozwana poniosła nakłady na rzecz, którą zobowiązana jest wydać. Należności za parkowanie pojazdu nie stanowią bowiem takiego nakładu.

Bezsporne było, iż powód jest właścicielem pojazdu marki F. (...)o numerze rejestracyjnym (...)oraz numerze nadwozia (...). Nawet jednak gdyby pojazd był współwłasnością powoda i jego żony, na co wskazywał on na rozprawie dnia 12.10.2010r. w sprawie o sygn. akt (...), to powód byłby uprawniony do wystąpienia z powództwem windykacyjnym (art. 36§2 krio). Jeśli zatem stronie pozwanej nie przysługuje prawo zatrzymania, ani inne skuteczne wobec powoda uprawnienie do władania rzeczą, to na podstawie art. 222§1kc zobowiązana jest ona do wydania mu spornego samochodu.

Mając powyższe na względzie na podstawie art. 222§1kc Sąd uwzględnił powództwo.

O kosztach procesu rozstrzygnięto na podstawie art. 98§1 kpc. Na zasądzoną kwotę 240zł kosztów procesu składa się 200zł opłaty od pozwu oraz 40zł opłaty od zażalenia.